

generelt er interesseret i barnets tarv. Der kan måske være forskellige udgangspunkter for, hvad barnets tarv er, og hvordan man skal vurdere tingene, men jeg tror faktisk, at alle mine kolleger her i Folketinget som udgangspunkt tænker på barnets tarv. Men jeg mener selv, at hvis valget står mellem at lade barnet vokse op i en homoseksuel familie eller en heteroseksuel familie, varetager man bedst barnets tarv ved at lade det ske i en heteroseksuel familie, så man undgår den mobning og de konflikter, der kan opstå, hvis det andet bliver tilfældet.

Når det gælder spørgsmålet om, hvor gammel undersøgelsen er, kender jeg ikke det eksakte årstal. Men faktum er – og det tror jeg også fru Lissa Mathiasen kan bekræfte – at det stort set er umuligt for homoseksuelle par at få børn fra donorlandene, også fra de donorlande, der donerer børn til Danmark. Det tror jeg fru Lissa Mathiasen kan bekræfte.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu er forudsætningen jo selvfølgelig, at man giver mulighed for det, og når jeg vil anholde undersøgelsen, er det, fordi den faktisk er ret uaktuel set i forhold til det forslag, der ligger her.

Nu fik vi da heldigvis en accept af og et ja til, at vi alle sammen bygger på det grundlag, at det er barnets tarv, der er udgangspunktet. Men den konservative ordfører siger, at svenskerne gør noget, der er imod barnets tarv, englænderne gør noget, der er imod barnets tarv, og hollænderne vil gøre noget, der er imod barnets tarv. Er det ikke interessant, at vi er et land, hvor man siger nej fra konservativ side, selv om vi intet grundlag har for at sige nej, men alligevel rister de andre lande og siger, at de gør noget, der taler mod barnets tarv?

Er det ikke en lidt for flot konklusion fra den konservative ordførers side? Man har ikke noget som helst belæg for det, der er ingen dokumentation, der er ingen, der har foretaget nogen undersøgelser af det, der bliver sagt fra konservativ side, så er det ikke lidt urimeligt at hæfte det op på Sveriges, Englands og Hollands beslutninger?

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, det er meget naturligt at kigge på Sverige i denne sammenhæng, for selv om det trods alt må blive en pejling, er det den bedst mulige

pejling, vi har på området, og jeg vil godt lige citere fra bemærkningerne til beslutningsforslaget, hvor der står:

»I den forbindelse har det typiske svar desværre været, at donorlande ikke ønsker at bortadoptere til homoseksuelle, men at Sveriges regler på den anden side ikke vil få konsekvenser for heteroseksuelles mulighed for adoption.«

Det viser jo, at donorlandene ikke vil være med til det, og derfor synes jeg faktisk, det er synd for en homoseksuel familie, hvis den skal igennem en masse undersøgelser for at komme i betragtning til at blive adoptivforældre, og det egentlig bare er at stikke de mennesker blår i øjnene, fordi de reelt ikke kan få et barn. Derfor mener jeg ikke, der er behov for lovgivning.

Formanden:

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Så er det hr. Kamal Qureshi som ordfører.

Kamal Qureshi (SF):

For SF er det afgørende, at når vi synes, der opstår nogle paradokser, skal vi prøve at se, om de paradokser kan løses, og her har vi sådan set et helt oplagt paradoks.

Vi er i en situation, hvor omsorgsfulde voksne – oven i købet folk, der lever sammen – har et ønske om at tage vare på børns opvækst, samtidig med at børn lever uden deres forældre på børnehjem rundt omkring i verden. Hvorfor skal vi ikke give de voksne mulighed for at adoptere børn? For os at se er svaret sådan set meget enkelt. Vi kan godt forstå, at når det handler om kunstig befrugtning, kan spørgsmålet godt diskuteres, og man kan have nogle ideale tanker om, hvilke familier børnene skal vokse op i, men når det drejer sig om børn, der lever på børnehjem, er der for mig at se ikke nogen tvivl om, at de meget hellere ville foretrække at leve i en homoseksuel familie med omsorgsfulde forældre end på et børnehjem.

Vi skal selvfølgelig huske, at de par, som søger, skal vurderes på samme vilkår som alle andre par, der søger om at blive adoptivforældre. Det skal vurderes, om de er egnede til at varetage børns tarv, og det skal ske på fuldstændig samme vilkår som for alle andre par.

Det er sagt meget tydeligt – tydeligst af Dansk Folkepartis hr. Martin Henriksen – at det er kernefamilien, man dyrker, og at alt andet ligger en rang under den. Det er sådan set også det, der præger både De Konservatives og Venstres tilgang til spørgsmålet, bare sagt med nogle an-